

opusdei.org

"L'ésser humà necessita la reciprocitat entre l'home i la dona"

El Papa Francesc segueix reflexionant sobre la família. En l'última audiència va parlar de la diferència i la complementarietat entre l'home i la dona.

16/04/2015

Audiència, dimecres 15 d'abril de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

La catequesi d'avui està dedicada a un aspecte central del tema de la família: el del gran do que Déu ha fet a la humanitat amb la creació de l'home i de la dona i amb el sagrament del matrimoni. Aquesta catequesi i la següent es refereixen a la diferència i la complementarietat entre l'home i la dona, que estan al cim de la creació divina; les dues que vindran després, tractaran d'altres temes del Matrimoni.

Comencem amb un breu comentari sobre el primer relat de la creació, en el Llibre del Gènesi. Aquí llegim que Déu, després d'haver creat l'univers i tots els éssers vius, va crear l'obra mestra, o sigui l'ésser humà, que va fer a la seva pròpia imatge: « *a imatge de Déu el va crear: home i dona els va crear*» (Gen 1,27), així ho diu el Llibre del Gènesi.

I com tots ho sabem, la diferència sexual és present en tantes formes de vida, en la llarga escala dels éssers vius. Però només l'home i la dona porten en ells mateixos la imatge i la semblança de Déu: el text bíblic ho repeteix tres vegades en dos versets (26-27): l'home i la dona són imatge i semblança de Déu. Això ens diu que no només l'home sol pren en ell la imatge de Déu, no només la dona pren en ella sola la imatge de Déu, sinó també l'home i la dona, com a parella, són imatge de Déu. La diferència entre l'home i la dona no ho és per la contraproposició, o la subordinació, sinó per la comunió i la generació, sempre a imatge i semblança de Déu.

L'experiència ens ho ensenya: per conèixer-se bé i créixer harmònicament l'ésser humà necessita la reciprocitat entre l'home i la dona. Quan això no es fa, se'n veuen les conseqüències. Estem fets

per escoltar-nos i ajudar-nos els uns als altres. Podem dir que sense l'enriquiment recíproc en aquesta relació –en el pensament i en l'acció, en l'afecte i en el treball, també en la fe– ambdós no poden entendre plenament què significa ésser home i dona.

La cultura moderna i contemporània ha obert nous espais, noves llibertats i noves profunditats per a l'enriquiment de la comprensió d'aquesta diferència. Però ha introduït també molts dubtes i molt d'escepticisme. Per exemple, jo em pregunto, si l'anomenada teoria del gènere no és també expressió d'una frustració i d'una resignació, que pretén esborrar la diferència sexual perquè no sap com enfrontar-s'hi. Sí, ens arrisquem a fer un pas enrere. L'eliminació de la diferència, de fet, és el problema, no la solució. Per resoldre els seus problemes de relació, l'home i la dona haurien més

aviat de parlar-se més, escoltar-se més, conèixer-se més, estimar-se més.

Han de tractar-se amb respecte i cooperar amb amistat. Amb aquestes bases humanes, recolzats per la gràcia de Déu, és possible projectar la unió matrimonial i familiar per tota la vida. El vincle del matrimoni i de la família és un assumpte seriós, ho és per a tots, no només per als creients. Demano als intel·lectuals que no deixin de banda aquest tema, com si s'hagués convertit en secundari en el compromís en favor d'una societat més lliura i més justa.

Déu ha confiat la terra a l'aliança de l'home i de la dona: el seu fracàs asseca el món de les emocions i enfosqueix el cel de l'esperança. Els senyals ja són preocupants, i els veiem. Voldria indicar, entre molts, dos punts que crec que de manera

urgent demanen el nostre compromís.

El primer. Sens dubte hem de fer molt més en favor de la dona, si volem donar més força a la reciprocitat entre els homes i les dones. De fet, és necessari que la dona no només sigui més escoltada, sinó que la seva veu tingui un pes real, una autoritat reconeguda, en la societat i en l'Església. La mateixa forma en què Jesús va considerar la dona en un context menys favorable que el nostre, perquè en aquells temps la dona es trobava realment en segon lloc, i Jesús la va considerar d'una manera que projecta una llum potent, que il·lumina un camí que porta lluny, del qual només n'hem recorregut un trosset. Encara no hem comprès de manera profunda quines són les coses que ens pot donar el geni femení, les coses que la dona pot donar a la societat i també a nosaltres: la dona sap veure les coses

amb uns altres ulls que completen el pensament dels homes. És un camí que cal recórrer amb més creativitat i audàcia.

Un segon punt es refereix al tema de l'home i de la dona creats a imatge de Déu. Em pregunto si la crisi de confiança col·lectiva en Déu, que ens fa tant mal, ens fa emmalaltir de resignació a la incredulitat i al cinisme, no va lligada a la crisi de l'aliança entre l'home i la dona. De fet el relat bíblic, amb el gran fresc simbòlic sobre el paradís terrestre i el pecat original, ens diu precisament que la comunió amb Déu es reflecteix en la comunió de la parella humana i la pèrdua de la confiança en el Pare celestial genera divisió i conflicte entre l'home i la dona.

D'aquí ve la gran responsabilitat de l'Església, de tots els creients, i principalment de les famílies dels creients, per redescobrir la bellesa

del disseny creador que inscriu la imatge de Déu també en l'aliança entre l'home i la dona. La terra s'omple d'harmonia i de confiança quan l'aliança entre l'home i la dona és viscuda en el bé. I si l'home i la dona la cerquen junts entre ells i amb Déu, sens dubte la troben. Jesús ens encoratja explícitament a donar testimoni d'aquesta bellesa que és la imatge de Déu.

*Font: Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/lesser-huma-
necessita-la-reciprocitat-entre-lhome-i-
la-dona/](https://opusdei.org/ca-ad/article/lesser-huma-necessita-la-reciprocitat-entre-lhome-i-la-dona/) (15/03/2026)